Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 39. Den 25 November 1923. 51:a årg.

Du milde Frälsare, mig råd,
Du bäste barnavän,
Hur jag till tack för all din nåd
Skall glädja dig igen!

***

Ack, tag mitt hela hjärta in,
Jag dig det helt vill ge;
Jag tror och vet, att jag är din,
Du milde Frälsare!

***

Skall jag än längre vandra här,
I ålder taga till,
Så hjälp mig städse ha dig kär
Och göra vad du vill!

Matteuskyrkan i Göteborg.

Efter ett par års strävanden har Matteus' församling i Göteborg fått sin nya kyrka färdig. Invigningen, som ägde rum i höst, var högtidlig, och både medlemmarne i församlingarna och i söndagsskolan gladdes storligen över att de fingo ett eget tempel att samlas i.

Barnen i söndagsskolan där sända vi en varm kamrathälsning.

Skyddsängeln.

Av *Elias Grip.*

Det var en gång två små flickor, som hette Anna och Hanna och voro tvillingar. Anna hade blå ögon och ljust hår och modern kallade henne ibland för Blåöga. Hanna hade kastanjebrunt hår och ögon, som skiftade i brunt och guld, och fick därför stundom heta Guldöga.

De voro mycket goda vänner. Deras små vita sängar stodo tätt bredvid varandra, och när morgonsolen tittade in genom fönstret och Anna slog upp ögonen, vaknade strax även Hanna, och in till föräldrarna hördes snart deras muntra röster och klingande skratt. Det var så mycket de hade att berätta för varandra, och mycket hade de också gemensamt, dockor och leksaker av allehanda slag.

När Anna var glad, låg också solskenet över Hannas ansikte, och när den ena grät, runno också den andras tårar av sympati. Och dock voro de i flera avseenden olika. Anna var storväxt och kraftigt byggd, till lynnet ganska häftig; Hanna var mindre till växten, till sinnet mera mild och undergiven. I allmänhet rättade hon sig efter systern, och om de någon gång blevo osams slog hon snart sina armar om Annas hals och sade: "Inte vara ledsen! Nu är allt bra igen!"

När ett barn födes, så giver den gode Guden det en skyddsängel. Men nu var det så, att Blåöga och Guldöga, som voro så nära förbundna med varandra, hade en skyddsängel gemensamt. Och han vakade över dem och hade stor glädje av att se, hur de växte upp i syskonlig sämja och höllo av varandra innerligt. Anna var en praktisk natur: av alla lekar tyckte hon mest om "Mor och barn". Hon ville också gärna hjälpa sin mamma i köket, och om lördagarna, när det bakades, kunde man vara säker på att få se henne rulla sina bullar och baka ut sina kringlor. Hanna satt helst vid sina böcker, och när systern kom in, berättade hon om allt det märkvärdiga och roliga, som hon hade läst.

En saga från det heliga landet berättar, om att den gode Guden däruppe i himlen har en stor väldig sal, där han förvarar lika många böcker, som det finnes människor i världen. Kunde någon se in i den bok, som bär hans namn, så skulle han där få se sitt livs historia från vaggan till graven. Men denna sal är väl stängd, icke ens äng-

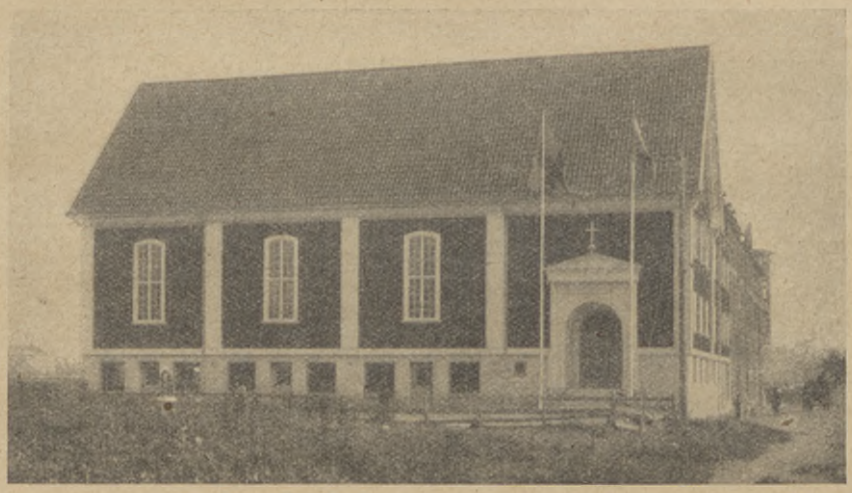

Matteuskyrkan i Göteborg.

Goda vänner.

Astrid och Björn voro goda vänner, som gjorde sällskap dagen lång. De hade mycket roligt tillsammans, och Astrid var särdeles uppfinningsrik, då det gällde att ha trevligt med Björn.

Vi skulle vilja säga, var vänlig mot djuren. Det lönar sig att vara god mot dem.

larna få gå dit in. Vad människorna beträffar, skulle de ej kunna uthärda att på förhand veta, vad som väntar dem; det skulle bara göra dem olyckliga.

Nu hände det sig en dag, att vår Herre gick ut ur denna mäktiga bibliotekssal och glömde att stänga dörren. Kort därefter gick de båda barnens skyddsängel förbi, och han kunde rakt inte stå emot sin önskan att gå in och se efter, hur det skulle gå i livet för hans skyddslingar. Han slog upp böckerna med deras namn och hans ögon strålade av glädje, då han läste de första sidorna, som handlade om deras ljusa lyckliga barndomstid. Men sedan mulnade hans ansikte, och tunga tårar runno utför hans kinder. Han slog igen böckerna, ställde dem på sin plats, gick ut ur salen och uppsökte genast vår Herre.

»Jag har felat, o Herre», sade han, »jag har varit inne i den sal, där människornas livsböcker förvaras. Jag ville så gärna se, hur det skulle gå mina små skyddslingar, men vad jag läste beredde mig sorg. Förlåt mig och giv mig en annan ängel till hjälp att beskydda dem. Jag tror ej att jag längre räcker till för dem båda.»

»Nu inser du, varför ingen får läsa i dessa böcker», sade vår Herre. »Nu kan du inte längre vara skyddsängel i min tjänst. Du skall få en annan uppgift.»

»Men hur skall det då gå för mina älsklingar?»

Vår Herre svarade inte, vände sig till en annan ängel med rika svarta lockar och mörk, guldskimrande mantel — den ende, som bar mörk dräkt bland hela den stora vitklädda skaran.

»Gå ned till jorden», sade han, »till det hus där de kära barnen Anna Blåöga och Hanna Guldöga bo. Hanna skall du hämta hit upp.»

Ängeln bredde ut sina vingar och försvann som ett stjärnskott i natten.

»Vet du, jag orkar inte läsa mer», sade Hanna, och lade bort boken, som hon hade läst ur för systern.

»Åjo, läs litet tyst för dig själv, så kan du berätta för mig, hur det gick, då jag kommer in om en liten stund, jag skall gå ut i köket till mor.»

Hanna gick och lade sig och tog den kära boken med i sängen. Men hennes hjärta klappade så ojämt, hon kunde inte läsa.

När Anna kom in i deras lilla rum, låg systern redan och sov djupt, och hennes ansikte var alldeles vitt. Anna ville inte väcka henne utan bad tyst sin aftonbön och låg snart i djup sömn och drömde en så märkvärdig dröm.

Hon tyckte, att hon befann sig i himlen. Där satt den gode Guden på en strålande tron, och omkring stod en stor skara änglar, skönare än hon sett i någon bilderbok. Och de sjöngo och spelade på sina harpor. Något så underbart vackert hade hon aldrig hört. Men nu kunde hon inte undertrycka ett rop av förvåning. Där kommer en svartlockig ängel med mörk guldskimrande mantel. Och vem bär han på armen? Det är ju ingen annan än hennes egen syster Guldöga.

Ett milt leende spred sig över den gode

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Gudens anlete, då han vände sig till barnet och sade:

»Nu är du i himlen, vad tycker du om det?»

»Ack, så skönt, så härligt», svarade barnet, »men jag ser inte Blåöga, min kära syster, som jag håller så mycket av.» Och Hannas små läppar darrade.

»Det är för hennes skull jag låtit hämta dig», svarade vår Herre.

Och därmed tog han en vit skimrande klädnad och satte den på Hanna, han vidrörde hennes axlar och strax växte där fram ett par guldskimrande vingar; han tog en strålande krona och satte på hennes hår och sade:

»Nu ger jag dig i uppdrag att vara din systers skyddsängel. Flyg ned till det lilla rummet mot öster, som du känner så väl. Du skall beskydda och bevara henne mot farlighet och allt ont, och genom dig skall min välsignelse komma henne till del. Hon skall bliva lycklig om ock genom prövningar.»

»Av hjärtat gärna vill jag fylla detta uppdrag», jublade Guldöga och sträckte ut sina skimrande vingar till flykt.

Anna kände i drömmen, hur hennes syster svävade ned till henne, kysste hennes kind och vakade vid hennes bädd.

Följande morgon, då modern kom in i barnens rum, gav hon till ett utrop. Lilla Hanna låg då med ett fridfullt leende över sina drag, men vit och kall. Under tårar berättade hon för Anna, att systern var död men Anna visste själv bättre, och när hon talade om för den kära modern, vad hon sett i drömmen, log denna mellan tårarna och sade:

»Du har sett rätt, Gud har hämtat din lilla syster upp till sina ljusa boningar och därifrån ser hon nu ned till dig och oss.»

oooo◔oooo

Lösning till "Skal och kärna" i nr 38.

råg — *halm* — tak
post — *adress* — kort
bok — *lager* — krans
längd — *mått* — band
regn — *skur* — gumma
hus — *tak* — plåt
gräs — *and* — täppa
tak — *dropp* — sten

Lösning: *Halmstad.*

Nötter att knäcka.

Ifyllnadsuppgift.

1	—	·	—	—	—	·	—	
2	·	—	·	—	—	·	—	
3	—	·	—	·	—	—	·	
4	—	·	—	·	—	·	—	
5	·	—	·	—	·	—	—	
6	—	·	—	·	—	—	·	
7	·	—	—	·	—	—	·	

Insätt i stället för punkterna vokaler och i stället för strecken konsonanter samt bilda följande namn: 1) småländsk insjö, 2) en stad i Frankrike, 3) en halvö i Bortre Indien, 4) en bergsträcka i Syrien, 5) en nordisk havsarm, 6) en stad i Spanien, 7) en bergsträcka i Sydamerika.

Äro de rätta namnen funna, bilda begynnelsebokstäverna namnet på en svensk brunnsort.

Lösning i nr 40.

Du, som får äta dig mätt var dag, glömmer väl inte bort barnen i Tyskland och Österrikn. De veta knappast hur det kännes att vara mätt.

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 2 december.

Telningen från Isais rot.

Jes. 11: 1—5.

Tänkespråk: Ett brutet rör skall han icke sönderkrossa, och en rykande veke skall han icke utsläcka, intill dess att han har fört rätten fram till seger. Matt. 12: 20.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag: Jes. 52: 13—15.
Tisdag: Jer. 23: 4—6.
Onsdag: Jer. 33: 14—16.
Torsdag: Sak. 3: 6—10.
Fredag: Sak. 6: 12—15.
Lördag: Rom. 15: 12—21.
Söndag: Jes. 11: 1—5.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1923